

og lov nr. 115 af 24. marts 1970, er senest ændret ved lov nr. 124 af 25. marts 1970.

I februar 1971 har en række af de foreninger og organisationer, der er opstået af den danske modstandsbevægelse, rettet henvendelse til socialministeren med forslag om gennemførelse af visse ændringer i loven om erstatning til besættelsestidens ofre. De pågældende foreninger og organisationer har herved henvist til, at der ved loven af 18. juni 1969 om ændring af erstatningsloven — hvorved bl. a. bestemmelsen i lovens § 1 a om lempeligere regler for opnåelse af erstatning for personer, der under besættelsen har været udsat for særligt belastende forhold, blev indsat i loven — er opnået et fremskridt, men at der herudover er behov for yderligere forbedringer af loven.

Fange- og modstandsforeningernes forslag har været genstand for en række drøftelser med foreningerne. På baggrund heraf finder regeringen, at der bør gennemføres ændringer i loven på følgende punkter:

Erstatning i henhold til lovens § 1 a, stk. 3, jfr. § 22, bør kunne ydes ikke blot til en efterladt ægtefælle, men også til andre efterladte, i første række børn af den afdøde.

Der bør i loven indføres en bestemmelse om pristalsregulering af den i lovens § 23 omhandlede begravelseshjælp.

Bestemmelserne i lovens § 24, stk. 2, om mindsterstatning i tilfælde, hvor den tilskadekomne oppebærer pension fra staten, en kommune m. v. bør suppleres med en bestemmelse om mindsterstatning også for en efterladt ægtefælle.

De i lovens afsnit 2 fastsatte bestemmelser om hædersgaver til enker bør ændres således, at enker vil kunne opnå hædersgaver, når blot ægteskabet er indgået senest 5 år før tidspunktet for dødens indtræden.

Der henvises om forslagene til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Udgiften ved lovforslaget anslås til 1.300.000 kr. årlig.

I et bilag til lovforslaget er de gældende bestemmelser og de foreslåede ændringer heri opstillet som paralleltekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Ved § 1 a, stk. 3, som affattet ved loven af 18. juni 1969, er der tilvejebragt hjemmel for, at ægtefæller efter personer, der under besættelsen har været udsat for særligt belastende forhold, kan opnå

erstatning efter de i § 1 a fastsatte lempeligere bevisregler, således at erstatning kan ydes, medmindre det er åbenbart, at der ikke kan være sammenhæng mellem dødsfald og de forhold, som den afdøde har været udsat for under besættelsen.

Fange- og modstandsorganisationerne har peget på, at det må anses for rimeligt, at også børn under 18 år og eventuelt andre nærstående, omfattes af denne lempeligere bevisregel. Regeringen er enig i dette synspunkt og har herved også lagt vægt på, at forslaget indebærer en administrativ fordel, idet mere indgående undersøgelser af, hvorvidt børn med flere efter lovens almindelige regler er berettigede til erstatning, herved ville kunne undgås. Der stilles derfor forslag om, at bestemmelsen i § 1 a, stk. 3, udvides til at omfatte de personer, der efter lovens § 22, stk. 1, nr. 3 og 4, kan oppebære efterlatterstatning, dvs. børn under 18 år og — såfremt den afdøde ikke efterlader sig ægtefælle eller børn — under særlige omstændigheder andre nærstående, som den afdøde forsørgede eller til hvis forsørgelse han ydede væsentlige bidrag i de sidste 5 år før dødsfaldet.

Til nr. 2 og 3.

Det foreslås — i overensstemmelse med fange- og modstandsorganisationernes forslag — at indføre en bestemmelse i lovens § 23 om pristalsregulering af den i bestemmelsen omhandlede begravelseshjælp.

Ved loven af 18. juni 1969 om ændring af erstatningsloven blev begravelseshjælpen, der ikke havde været reguleret siden 1945, forhøjet fra 800 kr. til 2.000 kr. Det foreslås, at denne hjælp reguleres på samme måde, som efter loven om forsikring mod følger af ulykkestilfælde og loven om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. Herefter kan begravelseshjælpens grundbeløb efter det senest offentliggjorte pristal ansættes til 1.840 kr., hvilket beløb pr. 1. april 1973, da loven foreslås at træde i kraft, vil være reguleret til 2.010 kr.

Til nr. 4.

Ved lov nr. 188 af 25. maj 1966 blev erstatningslovens § 24, stk. 2, der foreskriver et fradrag i erstatningen af den del af pension fra staten, en kommune m. v. der er tilvejebragt for offentlige midler, ændret således, at der ved invaliditetserstatninger beregnet efter en invaliditetsgrad på 25 pct. eller derunder intet fradrag foretages, og at erstatninger beregnet efter en højere invaliditetsgrad ikke kan ansættes lavere end erstatninger svarende til en invaliditetsgrad på 25 pct.

Denne bestemmelse om minimumserstatning vedrører alene den tilskadekomne, hvorimod der ikke er